

Szegedi Katalin: Lenka

(Csimota Kiadó, Budapest, 2010)

Egy szép májusi éjjelen, éppen teliholdkor született Lenka. Vajon ezért-e vagy másért, ki tudja, de épp olyan szép kerek lett, mint maga a telihold. A szülei nagyon szerették, még a csillagokat is lehozták volna neki az égről. Ő mégis magányosnak érezte magát, mert barátai nem voltak.

Egy napos, őszi délután Lenka éppen az ablak mellett kucorgott egy széken, és elmélyülten rajzolgatott az ablakpárkányon, amikor a mamája benyitott hozzá. Egy csöppet sem lepődött meg azon, hogy a kislányát megint rajzolás közben találja, Lenka legjobb barátai ugyanis a ceruzák voltak. Meg a papírok, a tollak, a zsírkréták, a festékek, az ecsetek, és minden, amivel csak rajzolni lehetett.

- Mit kuksolsz itt bent a szobában ezen a szép napon? Menj ki a térre, szaladgálj egy kicsit te is a barátaiddal!

Lenka dacosan válaszolt:

- Nem megyek! különben sincsenek barátaim! A gyerekek nem akarnak játszani velem, csak csúfolnak, mert... mert... dagi vagyok – mondta, és bánatosan lehorgasztotta a fejét.

A mamája gyorsan magához ölelte.

- Jaj, miket beszélsz, dehogy vagy te dagi! Te pont így vagy szép, ahogy vagy! – vigasztalta, és egy puszit nyomott Lenka szöszmös hajába. – Most pedig egy-kettő, húzd föl gyorsan a cipődet, és szaladj le játszani! Na, futás!

Lenkának nem sok kedve volt abbahagyni a rajzolást, de mit volt mit tenni: anya szava parancs. Így hát letette a ceruzáját.

- Majd később befejezek! – súgta oda az elkezdett rajznak, és otthagyt mindent az ablakpárkányon. Felhúzta a kopogós lakkcipőjét, hóna alá kapta kedvenc csíkos malackáját, és leszaladt a lépcsőn. Cipősarkának kopogása még akkor is visszhangzott a lépcsőházban, amikor Lenka már rég a téren ácsorgott, és azon tűnődött, hogy merre induljon.

Ugróiskolázó lányokra lett figyelmes.

Vidáman odaszaladt hozzájuk.

- Beállhatok?

A lányok abbahagyták a játékot, és tetőtől talpig végigmérték Lenkát.

- Nem is tudnál te ugróiskolázni! Barátkozz csak a malackáddal, Rőfike! – azzal kuncogva ott hagyták.

Lenka elszomorodott. Ám ahogy ott álldogált magában, észrevett néhány krétát a földön.

- Ez még jól jöhet! -, gondolta, és zsebre vágta a krétákat. Aztán egy kavics koccant a cipőjéhez, ezt is felkapta, az ugróiskolára dobta, és játszani kezdett. Ugrálni jó dolog: Lenkának is rögtön jobb kedve lett, vidáman dudorászta:

- Egy, kettő, három, négy, Lenka, Lenka, merre mégy?

Később karikázó lányokat vett észre.

Egy darabig csak tisztos távolból csodálta őket. Olyan kecsesen pörgött-forgott a sok karika a derekuk körül, hogy Lenka már a nézésébe is belefáradt! – Milyen ügyesek! – sóhajtotta, és minden bátorságát összeszedve odaszaladt hozzájuk.

- Kipróbálhatom? – kérdezte, de a lányok válasza sem méltatták, tovább játszottak, mintha Lenka ott sem lenne.

- Biztos nem hallották – gondolta. Megköszörülte a torkát, és hangosabban köszönt:

- Khm! Sziasztok! Lenka vagyok. Beállhatok?

A lányok végre abbahagyták a karikázást, és alaposan szemügyre vették a kislányt.

- Nesze, itt ez a hulahoppkarika, már ha egyáltalán beleférsz...! – azzal Lenkára vetettek egy karikát, és vihogva elszaladtak.

A karika előbb sebesen pörgött-pattogott az aszfalton, majd egyre lassabban mozgott, végül elcsitult Lenka lábánál a földön. A kislány kilépett a körből, maga elé dobta a karikát, és hajtani-gurítani kezdte.

- Most vajon merre menjek? – szipogott magában, és újabb csapat gyerek felé vette az irányt. Az elkerített pályán néhány fiú focizott.

- Beállhatok? – ágaskodott a kerítésbe kapaszkodva, de abban a pillanatban meg is bánta a kérdést.

- Teee? – nyerített föl az egyik fiú. – Na, gurulj csak odébb, mielőtt még bajod esik! – azzal hátat fordított Lenkának, és egy jól irányzott lövéssel egyenesen berúgta a labdát a kapuba.

Lenka leforrázva kullogott odébb. A távolban megpillantott egy rollerező fiút.

- Biztosan ő sem akar majd játszani velem – gondolta. Bánatosan zsebre dugta a kezét, de azon nyomban föl is derült az arca, mert a zsebében megtalálta az ugróiskola mellett hagyott krétákat.

Nyomban hozzá is fogott a rajzoláshoz, egyre több színes és fehér rajz népesítette be a fekete aszfaltot. Lenka annyira belemerült a munkába, hogy észre sem vette, amikor a rolleres kisfiú megállt a háta mögött. A fiú jó darabig csak csendben szemlélte az alakuló rajzokat.

- Fú, de ügyes vagy! Hogy hívnak?

- Lenka vagyok. És te?

- Én meg Palkó. Van kedved rollerezni?

- Persze. Csak várj egy kicsit, előbb befejezem ezt – mondta, és visszahajolt az aszfalt fölé.

Palkó ámulva szemlélte a Lenka keze alatt formálódó rajzocskát.

- Honnan tudsz te ilyen szépen rajzolni?

Lenka vállat vont.

- Csak úgy. Folyton rajzolok – azzal letette a krétát. – Kész is van. Mehetünk.

- Kapj el, ha tudsz! – pattant egy szempillantás alatt a rollerjára Palkó, és türelmetlenül nézett hátra, hogy jön-e már végre utána a kislány.

Lenkának se kellett több: felkapta a malackáját, és a karikát kergetve gyorsan a fiú után szaladt. Palkó bevárta a következő fánál.

Lenka felpattant Palkó mögé a rollerra. Vidáman karikáztak körbe-körbe a téren, majdnem sötétedésig játszottak.

Akkor hirtelen feltámadt a szél, és csöpögni kezdett az eső.

- Siessünk haza, ebből még vihar lesz!

Amikor Lenkákék házához értek, a kislány felrohant a lépcsőn, kettesével szedte a fokokat. A mamája már meleg kakaóval várta. De mekkorát nézett, amikor Lenka nem vette el tőle a finom kakaót, hanem átviharzott az előszobán, át az egész lakáson, vizes lábnyomokat hagyva maga után. Egyenesen a szobájába rohant, meg sem állt az ablakig.

Amikor kinyitotta az ablakot, hogy búcsút intsen a barátjának, a szél hirtelen felkapta a párkányon felejtett rajzokat. Huss, szálltak, libegtek a papírszárnyak az alkonyi szélben.

- Kösz! – kapott gyorsan Palkó egy félkész rajz után, csákót hajtogatott belőle, és a fejébe nyomta. – Most már nem ázom meg!

- Holnap is eljössz? – kiáltott le Lenka.

- Itt leszek minden nap! – fordult vissza a kisfiú, aztán csak suhant, suhant a rollerral a tócsákon keresztül, óvatosan kikerülve a félig elmosódott aszfaltrajzokat.

Lenka becsukta az ablakot, és végre lerúgta magáról az átázott cipőt. Belekucorodott a nagy, öblös fotelba, maga alá húzta didergő lábát, és miközben szürcsölgette félig kihűlt kakaóját, várni kezdte a holnapot.